

—Какъ странно грѣй дълбокиятъ му погледъ;
Навѣрно е безумецъ нѣкой той! —
Безъ да ги чуе, безъ да ги съзре,
Минаваше той мълкомъ покрай тѣхъ.

И късно се завърна вечерята
Той у дома си. Грижна го посрѣщна
И го запита майка му: «Къдѣ

Се днесъ така забави, рожбо?» — Въ рожба

~~Бѣ рожбата и майка си забрави!~~

Промълви той.

И късно нея нощ

Горѣ свѣщята на неговата маса.

Изъ стаята той бродеше безсънно

И, като черни облаци, бразди

Се сбираха на гордото му чело, —

И мѣтаха се въ тъмниятъ му погледъ

Една слѣдъ друга мълний на безуме.

Отъ устнитѣ му трепетни слова

Метеженъ рой се роняха — зачасъ

Прѣкъсвани и съ двойна мощъ отново

Подхващани, по-пламенни, по-странни.

«На миналото тежкитѣ врати

Той ще затвори, — той ще загради

На бждущето пѣтътъ. Ще живѣе

Той въ онова високо настояще,

Що неговата воля създаде!

Запита ли го врѣмето: «Отъ гдѣ

Дохождашъ ти?» Единъ отвѣтъ: отъ себе!

«Къдѣ отивашъ?» — Въ себе! Моя свѣтъ

(welt)
welt